

Phần 5

Chiều nay là một buổi chiều vui vẻ. Bà Đào được rước từ bệnh viện trở về nhà sau gần một tháng điều trị.

Quế Hương là người vui nhất. Từ lúc dìu bà Đào vào nhà là cười nói luôn miệng:

- Má! Trở về nhà thoải mái hơn nhiều phải không má? Má ngồi xuống ghế nghỉ ngơi một lát đi má.

- Má khỏe lắm! Khỏe lắm rồi! Trở về nhà là cảm giác như hoàn toàn khỏe mạnh.

- Để con rót nước cho má uống!

Nghe tiếng lao xao bà Loan từ dưới bếp chạy vụt lên. Đặng Đức từ trong phòng cũng bước vội ra ngoài. Bà Loan nhào đến ôm chầm lấy bà Đào, mừng rỡ:

- Hơi gầy một chút! Nhưng không sao... tâm bô vài ngày là sẽ lên cân lại.

Bà Đào bật cười đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc:

- Loan à! Nghĩa ân này của bà không biết đến kiếp nào mới đền đáp được đây.

- Nghĩa ân gì chứ. Chúng ta xem nhau như ruột thịt, đùm bọc lẫn nhau, không có chuyện ân nghĩa nào xen vào đây cả. Tôi biết chiều nay bà về nên đặc biệt nấu mấy món ngon mà bà thích. Một lát, chúng ta cùng nhập tiệc để chúc mừng bà hết bệnh.

Bà Đào siết chặt tay bà Loan, xúc động:

- Bà vẽ chi vậy... tốn kém lắm!

- Lại nữa rồi... tốn bao nhiêu mà lo.

Thấy con trai cứ đứng ngoài lấp ló, bà Loan lên tiếng:

- Đặng Đức! Con đến mừng dì Đào đi con.

Đặng Đức tươi cười bước tới:

- Dì Đào! Chúc mừng dì khỏi bệnh. Hôm nay căn nhà nay lại đầy đủ người rồi. Lâu nay dì nằm viện, Quế Hương thường xuyên đi chăm sóc cho dì nên nhà vắng vẻ buồn lắm. Từ bây giờ thì tất cả đã vui vẻ bình thường trở lại rồi.

- Cảm ơn cháu Đức! Việc học của cháu sao rồi?

- Dạ, tiên triền tốt, thừa dì.

- Dì chưa được xem tác phẩm “Thiếu nữ giữa mùa xuân” của cháu. Nghe Quế Hương nói cháu đã gửi đi dự thi, kết quả chưa có sao.

- Dạ chưa.

- Hy vọng tác phẩm của cháu sẽ đạt được kết quả tốt đẹp.

Đặng Đức cảm thấy vui sướng. Anh lùi sát lại gần bên Quế Hương, nhỏ giọng:

- Má của em cũng đặt vào bức họa đó dù bà chưa nhìn thấy một lần. Nhiều người có niềm tin như vậy, em nghĩ bức họa đó sẽ có giải thưởng hay không?

- Thì cứ hy vọng đi!

- Thế còn tình cảm của anh thì sao, có hy vọng gì không?

- Anh nói đùa không phải lúc rồi!

- Anh không đùa! Anh nói thật đó.

Đặng Đức còn định nói thêm nhưng sự xuất hiện của Vĩnh Tâm đã chặn đứng mọi thứ.

- Má!

Vừa bước vào nhà, Vĩnh Tâm đã gọi lớn.

Đôi mắt bà Đào vụt sáng lên khi nhìn thấy con trai:

- Vĩnh Tâm! Vĩnh Tâm.

- Má! Má về rồi, con mừng quá!

Bà Loan đứng lên khỏi ghế:

- Má con mừng nhau thỏa lòng đi. Tôi xuống bếp lo cho xong mấy món ăn đã.

Bà Đào ôm Vĩnh Tâm vào lòng, nghẹn ngào:

- Con trai ngoan. Nói cho má nghe con học hành thế nào, có rảnh học không?

- Con lúc nào cũng rảnh học tốt. Con còn phải lo cho má và chị Hai, còn phải phụ với anh Đức phụng dưỡng dì Loan về già, nên con luôn tâm niệm phải học cho giỏi, phải trở thành một bác sĩ giỏi.

- Em nói được như thế, chị rất mừng.

Quế Hương xoa đầu em trai. Vĩnh Tâm một tay nắm tay má, một tay nắm tay chị, về mặt anh hết sức rạng rỡ:

- Tất cả những cố gắng của Vĩnh Tâm đều vì má và chị. Con không muốn phụ lòng má mong mỏi, phụ công lao của chị. Hai người hãy yên tâm đi. Vĩnh Tâm biết thân phận của mình và sẽ không làm gì để má và chị buồn bã đâu.

Bà Đào vui sướng đến rung rung lệ. Bà kéo Vĩnh Tâm vào lòng vuốt ve và bảo:

- Vĩnh Tâm! Má già rồi không còn làm gì được nữa. Con thì tối ngày chỉ biết có việc học hành. Tất cả mọi lo toan đều đổ dồn lên đầu chị Hai của con. Hãy nhìn chị của con kia... ốm yếu, xanh xao như vậy là do làm việc quá sức. Trách nhiệm sau này là của con... con phải hết sức cố gắng hiểu không?

- Má! Con hiểu tất cả! con biết chị Hai khổ cực. Sau này khi con có việc làm rồi, con sẽ không cho chị Hai đi làm gì nữa. Con sẽ nuôi chị Hai, nuôi má đàng hoàng. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.

Bà Đào buông Vĩnh Tâm ra quay sang Quế Hương vuốt tóc con âu yếm:

- Quế Hương! Thiệt thòi cho con quá phải không? Má xin lỗi, má thật hồ thẹn khi đã sinh các con ra đời mà lại không thể cho các con một cuộc sống tốt.

Quế Hương ngẩng lên đôi mắt đẫm lệ. Nàng ngả vào lòng má, bao nỗi thương tâm, tủi nhục bấy lâu chôn kín trong lòng vỡ vụn òa lên thành tiếng khóc. Quế Hương khóc ngon lành. Bà Đào cũng khóc. Vĩnh Tâm và cả Đặng Đức dù cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn rung rung. Không gian chìm đắm theo tiếng khóc của Quế Hương. Giọng nàng uất nghẹn:

- Má ơi! Chỉ cần má khỏe mạnh, chỉ cần em con học hành tới nơi tới chốn thì con cũng không quản ngại gì cả. Sả gì một chút cực nhọc hờ má. Vĩnh Tâm đã hứa cho chúng ta một đời sống tương lai tốt đẹp rồi mà. Có thể bây giờ con khổ cực, nhưng tương lai con sung sướng cả đời. Con chấp nhận má à.

- Quế Hương! Thương con quá, Quế Hương ơi!

Nước mắt bà Đào tuôn dài không dứt. Bà Loan từ dưới bếp chạy lên thấy má con ôm nhau khóc thì lắc đầu kêu lên:

- Sao vậy chứ? Quế Hương! Vĩnh Tâm à! Má của các con mới hết bệnh, sao lại để cho bà ấy xúc động như vậy? Nè! Hôm nay là ngày vui, không ai được khóc hết. Thức ăn đã chín cả rồi. Giờ thì bày biện lên để chúng ta nhập tiệc ăn mừng đi. Hai chàng trai, xuống bếp phụ mẹ một chút coi.

Bà Loan là như vậy đó, nhanh nhẹn, hoạt bát ít khi chấp nhận những nỗi buồn. Sau “hiệu lệnh” của bà, Đặng Đức và Vĩnh Tâm cùng nối đuôi nhau vào bếp.

Một lát sau thì mọi người tề tựu quanh bàn tiệc do bà Loan thiết đãi. Bữa tiệc thật vui vẻ và hào hứng. Mọi buồn phiền khổ não theo những câu chuyện rôm rả, những tiếng cười giòn tan tiêu biến đâu mất.

Mãi vui nên quên cả giờ khắc, trời đã tối sẫm từ lúc nào. Quế Hương quàng quàng thay đổi y phục, chào mọi người rồi đeo xác tay lên vai ra đi hối hả.

Ái Vy đón Quế Hương trong căn phòng dùng cho tiếp viên của nhà hàng bằng vẻ mặt lo lắng:

- Nè! Sao đến trễ quá vậy? Có chuyện gì không?

- Không có gì! Chiều nay đón má tao về, vui quá, trời tối lúc nào không hay.

Quế Hương vừa nói vừa chạy đi thay đồng phục dành cho tiếp viên nhà hàng. Ái Vy đứng sát bên cánh cửa nói vọng vào:

- Tao đến không thấy mày cũng hơi lo.

Quế Hương bước tươi cười:

- Nói để mày mừng, má tao khỏe lắm rồi! Má tao có nhắc tới mày đó, bảo hôm nào mày đến chơi. Khi nào mày đến, tụi mình bày ra đồ bánh xèo cho vui.

Ái Vy gật đầu:

- Đồng ý liền! Bánh xèo là món khoái khẩu của tao mà. Thôi, tụi mình ra làm việc đi!

Quế Hương đi trước Ái Vy theo sau. Chẳng mấy chốc hai cô nàng đã hòa vào công việc của riêng mình trong nhà hàng.

Càng về tối, cửa hàng càng đông khách. Quế Hương và Ái Vy tới lui như con thoi không biết nghỉ.

- Chị Quế Hương!

Một cô bạn đồng nghiệp của Quế Hương bung một mâm đầy bia ướp lạnh tới trước mặt nàng van nài:

- Có người nhà của em tới tìm, phiền chị mang bia này tới bàn số bốn giùm em đi.

Quế Hương vốn rất hay giúp đỡ người khác. Nàng nhoèn cười gật đầu:

- Được rồi! Để chị mang giúp cho.

- Cảm ơn chị nghe!

Cô bạn đồng nghiệp chạy vụt đi. Quế Hương mang mâm bia đến bàn số bốn. Một đám thanh niên mới lớn đang nói cười rôm rả thấy Quế Hương, chợt im bật rồi giương những đôi mắt thao láo ra nhìn. Một tên trong bọn chợt ré lên:

- Trời! “Điêu Thuyền” tái thế tụi bây ơi. Yểu điệu và xinh đẹp dễ sợ. Nè em! Bộ nghèo lắm hay sao mà đi làm tiếp viên nhà hàng vậy em?

Quế Hương lẳng lẳng chắt những chai bia lên bàn không nói gì. Sau những tràng cười trơ tráo, một tên trong đám thanh niên lại lên tiếng:

- Cô nương à! Nán lại một chút khui bia giùm đi...

Quế Hương ngoan ngoãn làm việc. Những kiểu trêu chọc này nàng đã từng trải qua rồi nên không tỏ một chút gì khó chịu trên mặt. Khui bia xong, Quế Hương vừa định lùi lại thì một tên bỗng chụp lấy tay nàng giễu cợt:

- Nếu em là Điêu Thuyền thì anh là Lữ Bố đây. Anh thấy em thì tay chân rụng rời không cầm nổi chai bia nữa. Em có thể nào giúp anh uống bia được không? Hãy giúp anh đi mà... người đẹp.

Nói rồi gã ghì luôn Quế Hương vào lòng mình. Bị đàn áp bất ngờ không kịp phản kháng, Quế Hương kêu lên:

- Các người làm gì vậy? Buông tôi ra! Buông tôi ra!

- Không buông thì sao? Anh thích như vậy. Anh có nhiều tiền lắm anh sẽ trả tiền cho. Mấy em thích tiền lắm mà.

Quế Hương bực tức quay sang tát một cái như trời giáng vào mặt tên sàm sỡ.

Bốp! Nhờ cái tát, nàng mới thoát ra được khỏi hấn. Nhưng một tên khác lại tóm lấy nàng kéo ghì lại.

- Muốn thoát thân hả em cưng? Không dễ đâu! Bộ em tưởng em là Ngọc Nữ trên trời thật sao mà kiêu căng quá vậy? Quay lại xin lỗi anh Hai của tụi tao đi... không thôi thì khó sống!

Thật quá sức! Quế Hương hét toáng lên:

- Cái tát khi nãy là tôi tự vệ mình thôi. Tôi không có lỗi nên không cần phải xin lỗi! Cho các anh hay, đừng tưởng có tiền thì dễ dàng hiếp đáp người khác. Tôi là tiếp viên chứ không phải là... mong các anh hiểu cho.

- Mà là ai cũng vậy thôi. Trong mắt tụi tao, đứa nào cũng như đứa nào.

Tên bị tát khi nãy lông lộn lên hai mắt đỏ ngầu. Hấn với tay chụp lấy Quế Hương rồi đè nàng xuống hôn trước mặt mọi người:

- Mà tát tao, tao làm nhục mày. Có giỏi thì mày tát nữa coi. Tát đi! Tát đi!

Quế Hương giãy giụa la hét. Cả nhà hàng lập tức náo động lên. Ái Vy từ đằng xa trông thấy vội băng nhanh tới. Cũng vừa lúc đó có một thanh niên rẽ đám đông bước vào tóm lấy áo tên sàm sỡ tung một cú đấm vào mặt hấn. Anh tóm lấy ngực áo hấn, rít lên:

- Mày không nghe rõ sao, cô ấy đã nói cô ấy chỉ là tiếp viên bình thường thôi, vậy mà mày... mày nở đi làm nhục một cô gái sức yếu thế cô như vậy. Mày có phải là nam nhi hay không? Cô ấy không đủ sức đánh lại mày thì tao sẽ giúp cô ấy. Đồ chó chết!

Bụp! Thêm một cú đấm nữa và sau đó là một khung cảnh hỗn loạn.

Quế Hương run rẩy trong vòng tay của Ái Vy, nàng đau đớn và nàng cảm phần đến nước mắt trào ra. Rồi nàng chết lặng, hốt hoảng khi nhận ra chàng trai đánh nhau với lũ côn đồ chính là Hoàng Nhân. Ôi! Hoàng Nhân! Lòng của Quế Hương đau xót quá! Nàng gào lên khi thấy lũ côn đồ hòa nhau đánh mỗi mình Hoàng Nhân.

- Đừng mà! Đừng đánh nữa! Hoàng Nhân! Hoàng Nhân!

- Đó là Hoàng Nhân sao?

Ái Vy hỏi, Quế Hương ràn rụa nước mắt gật đầu:

- Đúng rồi! Làm sao bây giờ Ái Vy... Làm sao cứu anh ấy?

Ái Vy cùng Quế Hương nhào vô giữa vòng chiến dùng những kiểu xô đẩy, ngắt chéo của phụ nữ để cứu lấy Hoàng Nhân. Có ai đó bên ngoài gào to:

- Công an tới! Công an tới!

Nghe nói công an, lũ côn đồ lập tức dùng tay, bỏ chạy ra cửa sau thoát thân. Hoàng Nhân ngã quy xuống thương tích khắp người.

Ái Vy tỏ ra nhanh trí, cô bảo với Quế Hương:

- Mà đưa anh Nhân về chỗ tao chăm sóc cho anh đi.

Hoàng Nhân có vẻ giận. Anh gạt Quế Hương ra không cho đỡ lấy mình buồn bã nói:

- Không cần! Không cần! Xin lỗi... Khi này tôi cứu là cứu Thúy Liễu chứ không phải cứu cô Quế Hương nào đó. Không cần bận lòng các cô đâu.

Hoàng Nhân chửi dậm lão đảo bước đi. Ái Vy nhìn Quế Hương ái ngại:

- Mà không muốn mất anh ấy thì chạy theo đi! Đưa anh về chỗ của tao bằng bó rơm lượm lòi mà nói cho anh hiểu.

Quế Hương chạy theo níu lấy tay Hoàng Nhân:

- Đứng đi! Em xin anh đứng đi! Hoàng Nhân! Anh có giận em cũng phải cho em một lời giải thích Hoàng Nhân.

- Thật ra cô là ai? Cô là Thúy Liễu hay là Quế Hương? Là ai thì cũng là một kẻ không thật lòng. Tôi không muốn gặp lại cô! Tôi cứu cô là vì Thúy Liễu, vì cô mang trên người hình ảnh của Thúy Liễu. Đứng đi theo tôi nữa! Người tôi thương là Thúy Liễu chứ không phải là cô!

- Hoàng Nhân! Hoàng Nhân!

Quế Hương khóc nức nở. Ái Vy bước tới vài bước can gián:

- Hoàng Nhân! Anh đứng lại đi!

Hoàng Nhân đứng lại. Ái Vy kéo Quế Hương đến trước Hoàng Nhân nói một cách mạnh mẽ:

- Tôi với anh không quen, nhưng tôi là bạn thân của Quế Hương. Tôi nghĩ, cái tên không quan trọng, điều quan trọng chính là người con gái này đây. Cô ấy là người mà anh đem lòng yêu thương. Nếu đã yêu thương thì tại sao không gạt bỏ những trắc trở nhỏ nhoi sang một bên để tìm đến với nhau? Anh có thể hỏi Quế Hương tất cả những gì mà anh thắc mắc kia mà... anh cũng phải cho cô ấy

cơ hội để giải bày chứ. Còn nếu như anh không thật lòng thì không cần phải nói, không cần giải bày gì nữa. Anh hãy đi đi!

Mấy lời của Ái Vy khiến Hoàng Nhân không bước đi nữa. Anh đứng lặng nhìn Quế Hương không chớp mắt. Ái Vy chỉ chờ có thể liền hỏi thúc Quế Hương:

- Còn khóc gì nữa! Để mình đón xe cho hai người.

Ái Vy vẫy chiếc taxi cho Hoàng Nhân và Quế Hương đi, còn mình thì đứng nhìn theo cười nói:

- Đẹp đôi thật! Cầu cho hai người họ yêu nhau mãi mãi!

Hoàng Nhân nằm trên giường mình cởi trần để cho Quế Hương thoa thuốc. Vừa đau vừa rát, thỉnh thoảng anh buông tiếng rên. Quế Hương cũng dần được nổi đau, buồn bã nói:

- Vì em mà anh ra nông nổi này. Em xin lỗi!

Quế Hương đặt lọ thuốc xoa bóp lên bàn rồi lại nói:

- Lần nào em gặp lại anh cũng ở trong một hoàn cảnh chẳng ra gì.

- Nhưng tại sao lại như vậy?

Hoàng Nhân bật người lên nắm lấy bàn tay Quế Hương bóp mạnh, càng lúc càng mạnh.

- Đau quá!

Quế Hương kêu lên.

- Em biết đau sao? Cái đau này chỉ là cái đau ngoài da thịt. Còn nổi đau trong lòng anh, ai hiểu cho anh đây? Em nói đi, em tên gì? Tên của em là Thúy Liễu hay là Quế Hương? Hay còn một cái tên nào nữa mà anh chưa được biết? Tại sao vậy? Tại sao phải dùng nhiều tên? Thật ra, em là một cô gái như thế nào? Và anh phải hiểu về em như thế nào đây?

- Hoàng Nhân... em...

Hoàng Nhân lay mạnh đôi vai của Quế Hương, gấn lên từng tiếng một:

- Bất kể em là ai, bất kể em có bao nhiêu cái tên, bao nhiêu thân phận, trong lòng của anh, em mãi là Thúy Liễu. Là Thúy Liễu mà anh yêu. Thúy Liễu đã làm cho trái tim của anh rung động, nhớ mong. Và vì Thúy Liễu mà anh nhất định đánh cuộc với số phận, nhất định tìm em giữa Sài Gòn nhộn nhạo này chỉ nhờ vào hai từ “may rủi”. Cuối cùng thì cũng gặp được em rồi. Nhưng sao lòng anh lại chẳng vui, bởi vì Thúy Liễu có quá nhiều khuất tất, bởi vì Thúy Liễu hư hư thực thực khiến cho anh không biết phải hiểu như thế nào. Dẫu sao cũng cảm ơn ông trời đã không phụ lòng anh. Chỉ có em là phụ lòng anh thôi!

- Hoàng Nhân! Không phải vậy đâu... em không phụ lòng anh...

Quế Hương nghẹn lời bật khóc. Hoàng Nhân kéo ghì nàng vào lòng giữ chặt. Dường như anh sợ vòng tay của anh rơi lỏng hay hờ hững thì nàng sẽ bay đi mất.

- Nói đi, nói cho anh biết... em có yêu anh không? Có không?

Quế Hương nấc lên, nàng ngả đầu lên vai Hoàng Nhân, để mặc cho nước mắt tuôn dòng.

- Có! Em yêu... em yêu anh! Em luôn nhớ tới anh, vẫn luôn nhớ tới Hoàng Nhân.

- Bấy nhiêu đó đủ rồi. Anh chỉ cần nghe bấy nhiêu đó thôi. Hãy hứa với anh từ nay em sẽ luôn ở bên cạnh anh có được không?

- Vâng! Em sẽ ở bên cạnh anh, em sẽ không bao giờ rời xa anh... Chúng ta sẽ như đôi sam ngoài biển cả. Anh có hài lòng không?

Hoàng Nhân gật đầu. Anh nhẹ nhàng nâng gương mặt xinh đẹp còn đầm nước mắt của Quế Hương lên nhìn say đắm, càng nhìn càng nghe hồn mình mê muội đi vì tình yêu réo gọi, vì tình yêu đang trào sôi trong huyết quản.

- Thúy Liễu!

Giọng của Hoàng Nhân êm êm như tiếng thở. Anh cúi xuống, thật nhẹ nhàng đặt môi lên đôi môi như cánh hồng nhưng hé mở của Quế Hương. Nụ hôn ngọt ngào làm sao. Vòng tay êm ấm làm sao. Nụ hôn tưởng chừng như không bao giờ dứt giữa hai người đang đắm đuối vào nhau. Đôi mắt của Hoàng Nhân say sưa, đôi mắt của Quế Hương vẫn giàn giụa những giọt lệ trong suốt như pha lê. Cái biển tình cảm yêu đương kỳ diệu trong Hoàng Nhân, trong Quế Hương đã dâng lên như sóng xô bờ.

Đêm vẫn tĩnh lặng, còn có vẻ như đồng lõa. Đèn phòng vẫn sáng choang. Hai ngọn lửa yêu đương cứ bầu vịu vào nhau không rời. Họ bây giờ đúng là một đôi sam trên biển cả. Bất chấp sóng gió, bất chấp số mệnh, bất chấp những tồn thất khác. Giữa lúc này đây, trần thế đã bị đẩy lùi. Điều họ cần nhất bây giờ là: Tình yêu! Tình yêu!

Cái cảm giác chũnh choáng, cái cảm giác lâm nguy dần lắng xuống trong thỏa mãn. Hành trình giao cảm vừa rồi đã đẩy Hoàng Nhân và Quế Hương vào một cõi mơ hồ những cảm xúc đê mê.

Một tấm chăn rộng trùm lên hai thân thể. Quế Hương nằm gối đầu trên cánh tay của Hoàng Nhân im lìm nhưng không ngủ. Một lúc sau, nàng lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng:

- Anh có muốn nghe chuyện về em không?
- Anh rất muốn nghe.
- Đó là cả một câu chuyện buồn, rất buồn anh à.

Quế Hương lại sắp khóc. Rồi bằng một chất giọng buồn da diết, nàng từ từ kể lại cho Hoàng Nhân nghe về gia đình và cuộc sống của nàng, vì sao ba mẹ con phải rời bỏ thôn quê lên Sài Gòn sinh sống. Và vì sao mà nàng phải bôn ba giữa dòng đời không phút giây nào nghỉ ngơi. Nàng kể tất cả... tất cả... không bỏ sót một chút gì.

Kể xong, Quế Hương thở dài ngược nhìn Hoàng Nhân:

- Em chưa từng để ai trong gia đình biết em làm nhiều việc như vậy. Em sợ má sẽ vì con gái quá cực nhọc mà đau khổ. Em sợ nhất là Vĩnh Tâm sẽ xao lãng việc học hành.

- Thêm một người nữa đau khổ là anh đây!

Hoàng Nhân ôm chặt Quế Hương hơn.

- Anh không ngờ đôi vai bé bỏng này lại gánh một trọng trách quá nặng nề như vậy. Quế Hương! Anh bằng lòng gọi em là Quế Hương... bởi vì khi hiểu được vấn đề rồi thì cái tên nào của em cũng đáng được yêu thương và trân trọng. Anh yêu em! Anh yêu em Quế Hương! Anh sẽ cố gắng hết sức mình để

cho em một cuộc sống nhẹ nhàng hơn. Hãy cho anh kê một vai gánh vác với em và hãy tin tưởng anh.

Quê Hương ứa lệ, nàng rướn người hôn lên môi Hoàng Nhân nói:

- Em hiểu tình cảm của anh! Nhưng em không muốn cuộc sống của gia đình em phiền lụy tới anh.

Hoàng Nhân vuốt tóc Quê Hương, xoa đầu nàng:

- Khờ quá! Có gì mà phiền lụy hờ em. Anh có một gia đình rất giàu sang. Để anh xin ba má anh một số vốn tạo công ăn việc làm cho em. Rồi chúng ta sẽ cưới nhau, sẽ hạnh phúc, sẽ có thật nhiều con cái.

Hạnh phúc đâu dễ tìm, vậy mà hạnh phúc như đang ở trước mắt. Quê Hương xúc động quá. Nàng ôm chầm lấy Hoàng Nhân, thổn thức:

- Em có thể tin tưởng vào tương lai không?

- Hoàn toàn có thể. Từ nay, vui buồn sướng khổ gì anh cũng sẽ cùng em gánh vác. Anh hạnh phúc khi ở bên em và thèm muốn hạnh phúc mãi mãi bên em như thế này.

Quê Hương mỉm cười mà hai dòng lệ nóng lại trào tuôn. Vòng tay của Hoàng Nhân vẫn ôm siết lấy nàng chẳng rời. Vòng tay đó đã thật sự khiến cho nàng yên lòng và tin tưởng vào một ngày mai tươi đẹp.

Buổi sáng trong lành, trời hanh nắng và gió nhẹ. Thời tiết đẹp như thế nhưng xem ra chẳng thể chen chân vào vùng trời đầy giông bão trong ngôi nhà họ Phạm.

Bà Mỹ Liên từ sáng sớm đến giờ căn nhắc, la lối không dứt tiếng. Bà nói nhiều bao nhiêu thì ngược lại ông Phạm chồng bà lại giữ nguyên lấy sự im lặng.

Khoảng không gian nhỏ hẹp trong phòng khách càng lúc càng nặng nề khó thở, ngột ngạt đến nỗi Hoàng Trinh chịu hết xiết phóng đến ngồi gần bà Mỹ Liên, rên rỉ:

- Mẹ à! Con nghĩ mẹ nên đưa chìa khóa để ba ra mở tiệm bán. Chuyện đâu còn có đó. Anh Nhân lầm lỗi thì đợi anh về quở phạt, có sao mẹ lại bắt quàng sang ba, nào phải ba làm ra chuyện này đâu.

- Con biết gì mà nói chứ.

Bà Mỹ Liên nạt con gái rồi quay sang chồng, tiếp tục đay nghiến:

- Đầu dây mối nhợ cũng tại cái ông này. Làm chồng, làm cha cái kiểu gì vậy? Đã không có trách nhiệm mà còn không chung thủy nữa. Ông nghĩ xem, ngoài cái tiệm vàng đang kinh doanh, ông còn biết làm gì nào? Làm gì được cho gia đình này? Con cái không dạy dỗ, gia đình không quán xuyến, công việc không tận tâm. Trăm công nghìn việc đều đổ dồn lên đầu Nguyễn Mỹ Liên tôi. Thật ra, tôi đã lỗi lầm gì? Hay là ông vẫn còn vì chuyện quá khứ? Cho rằng quá khứ của tôi có lỗi, nhưng tôi cũng chỉ vì cái gia đình này thôi mà. Nếu không vì chút lỗi lầm ở quá khứ thì giờ đây các người có được sung sướng không? Ngang nhiên có được của phụ âm để mà hưởng hay sao? Làm gì có tiền bạc để các người tiêu xài phung phí, còn mang đi cho gái nữa. Phạm Hoàng Hùng? Tôi là vợ của ông thật ưong phí cho cuộc đời của tôi.

Mặc cho bà Mỹ Liên “nổi xung thiên” la hét, ông Hoàng Hùng vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Ông rời khỏi ghế lạng lẽ đi rót rượu uống. Mới sáng đã uống rượu rồi, chứng tỏ đang buồn bực, trầm uất như thế nào.

Hoàng Trinh hết nhìn cha lại nhìn mẹ. Nàng rất muốn làm kẻ khách quan không bên ai bỏ ai, nhưng thái độ im lặng chịu đựng của cha khiến nàng thương cha hơn. Nàng nhận thấy mẹ thật quá đáng. Dẫu sao cha cũng là đàn ông, là người chủ gia đình, mẹ không nể trọng cha cũng không nên chửi xả người trước mặt con cái như thế.

Nghe có tiếng xe chạy vào sân, Hoàng Trinh nhồm người kêu lên:

- Mẹ à! Anh Hai về rồi!

- Để nó vào đây!

Hoàng Nhân chưa hay điều gì đang chờ đợi mình nên bước vào cửa với bộ mặt rạng rỡ, anh vừa đi vừa rung leng keng xâu chìa khóa trong tay như đang yêu đời lắm.

Thấy mọi người gần như tề tựu đông đủ, Hoàng Nhân mỉm cười chào luôn miệng:

- Chào ba! Chào mẹ! Chào em!

Tuyệt nhiên chẳng ai thốt một lời. Bắt đầu cảm nhận điều khác thường, Hoàng Nhân đứng khựng lại quan sát rồi đưa tay vẫy Hoàng Trinh đến gần:

- Trinh à! Có chuyện gì hay sao? Nhà mình hôm nay “nghỉ lễ” à?

Hoàng Trinh chau mày rít lên nhỏ nhỏ:

- Nghi lễ cái đầu anh! Tất cả đều do anh mà ra đó. Bước vào trong mà lãnh nhận hậu quả đi.

Hoàng Nhân nhìn vẻ mặt hầm hầm rực lửa của mẹ cũng cảm thấy ngán ngẩm. Anh quay sang Hoàng Trinh, hạ giọng:

- Chuyện gì mà gay go vậy chứ? Em có thể nói rõ hơn một chút được không? Vì anh vắng mặt ở nhà đêm qua mà ra có sự này?

- Một phần thôi! Phần chính nhất là chuyện của chị Thảo Dung đó. Nghe nói chị ấy ưng thuận lấy một ông Việt kiều đã năm mươi tuổi. Em nghĩ chị Thảo Dung điên rồi.

- Trời đất! Thật vậy sao?

Hoàng Trinh mím môi gật đầu:

- Thật! Mẹ của chị Thảo Dung và mẹ mình đã vì chuyện của anh và chị ấy mà cãi nhau lớn tiếng lắm. Nói gì thì nói, em thấy chị Thảo Dung là tuyệt vời nhất rồi. Hay là anh cưới chị ấy đi.

- Em biết gì?

Hoàng Nhân nói rồi bước thẳng tới. Anh chưa kịp thốt lời thì bà Mỹ Liên đã lên giọng sắc lạnh:

- Ngồi xuống đó!

Hoàng Nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với mẹ. Bà Mỹ Liên nhìn chăm chặp con trai, thở hắt ra lạnh lùng:

- Gây ra bao nhiêu là chuyện, lại còn tự do tự ý bỏ nhà đi ngủ bờ ngủ bụi nữa sao? Nói đi, tại sao không về nhà? Không về cũng không gọi điện, con đã ở đâu, làm gì? Từ bao giờ con cái trong nhà này tự cho mình có cái quyền muốn đi đâu thì đi vậy chứ?

- Con xin lỗi!

Hoàng Nhân nói dối:

- Con đến chơi nhà một đứa bạn... tụi con đã quá chén... nên con ngủ lại đó.

- Cho dù ở lại con cũng phải biết điện thoại về nhà báo. Đã không điện thoại còn tắt cả máy làm cho người khác không liên lạc được, báo hại mẹ phải thấp

thỏm vì con cả đêm. Con cái gì mà hư đốn như thế đó. Giờ mẹ hỏi con, con đã làm gì Thảo Dung? Con đã nói gì với nó?

- Con chẳng làm gì cả! Con chỉ nói Thảo Dung con xem cô ấy như Hoàng Trinh, như là em gái của con. Chẳng lẽ nói vậy là sai sao?

- Đương nhiên là sai rồi! Thảo Dung yêu con, tình cảm hai đứa cũng đâu phải mới một ngày một bữa. Khi không, con nói con xem người ta như em gái, người ta không đau khổ tuyệt vọng sao được. Thảo Dung tốt như thế, xinh đẹp như thế, con còn muốn gì hơn nữa mà từ chối người ta? Mà con có biết con từ chối Thảo Dung là làm khổ cả mẹ hay không? Chuyện này không phải chuyện đùa và con chỉ có một con đường để chọn thôi: đó là cưới Thảo Dung. Ngay hôm nay con phải sang xin lỗi Thảo Dung và cầu hôn nó cho mẹ!

Hoàng Nhân nhìn mẹ trân trối. Sau một lúc đặng người, anh hỏi nhỏ nhẹ:

- Con không hiểu gì hết! Mẹ nói rõ hơn đi... Tại sao lại ép con phải cưới Thảo Dung? Tại sao con từ chối Thảo Dung lại làm khổ cả mẹ?

Bà Mỹ Liên áp úng:

- Mẹ không thể nói! Nếu con thương mẹ thì cưới Thảo Dung là được rồi không cần phải biết gì cả.

Gương mặt khép kín của ông Hoàng Hùng từ đầu đến giờ mới thấy động đậy. Ông dẫn mạnh ly rượu xuống bàn nhìn vợ:

- Không thể nói như vậy được! Mỹ Liên! Bà phải giải thích rõ ràng. Tôi cảm thấy trong vụ việc này còn có uẩn khúc gì đó. Tại sao bà lại tỏ ra khiếp sợ gia đình bên kia?

- Ông...

Bà Mỹ Liên quát mắt nhìn chồng rồi giãy đống đống, la lớn lên:

- Thế nào đây? Tôi muốn con trai tôi lấy vợ ông cũng xen vào nữa hay sao? Hay là ông muốn nó giống như ông tôi ngày chỉ biết đàn điếm và tiêu tiền. Một mình ông tiêu tiền đã muốn táng gia bại sản rồi.

Ông Hoàng Hùng nhìn vợ đầy sắc giận trên gương mặt:

- Bà thì bao giờ cũng thích miệt thị người khác. Nếu bà đã nói như vậy thì tôi xin bà hãy nhớ lấy một điều. Gia tài này là của tôi chứ không phải của bà. Tôi muốn làm gì thì làm, thậm chí phá hết cũng được.

- Còn mẹ con tôi thì sao? Thì ra, ông chẳng nghĩ gì đến mẹ con tôi cả. Hoàng Hùng! Ông quá đáng lắm, càng ngày càng quá đáng. Ông hận tôi thì tôi cũng hận ông. Bao nhiêu năm qua nếu không có bàn tay của tôi thì gia tài này đã tiêu tan thành tro bụi rồi. Bản thân ông không chừng còn thua một gã ăn mày nữa đó...

- Mẹ! Mẹ đừng nói như vậy mà!

Hoàng Trinh nghe mẹ nặng lời với ba quá liền xen vào can gián. Ông Hoàng Hùng giận tím cả mặt. Còn Hoàng Nhân thì lặng im hết sức chán nản. Thật lần lần khi người ngoài nhìn vào gia đình lúc nào cũng bảo: “đó là một gia đình hạnh phúc!” Nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được, cái gia đình có một bề ngoài hết sức tốt đẹp rất đáng ngưỡng mộ kia thật ra đang đứng bên bờ vực của sự tan rã.

Hoàng Nhân thở dài. Anh mở miệng định nói một vài lời khuyên giải cùng ba mẹ nhưng ông Hoàng Hùng đã nói trước.

- Tôi biết bà giỏi lắm. Đã giỏi như thế thì tôi cần gì phải nghĩ tới bà. Mỹ Liên! Bà có bao giờ tự nhìn lại mình chưa? Bà đang nghĩ bà là ai? Nhứt đại nữ hoàng chẳng? Đừng tưởng là tôi không biết gì! Tôi biết rất rõ vợ tôi là một người đàn bà như thế nào? Tham phú quý, tham danh lợi. Không chỉ thế, bà còn muốn trở thành một nữ cường nhân mà ai ai nhìn thấy cũng phải khâm phục... Nhưng rất tiếc, bà đã không có bộ óc siêu việt. Bà tự cao tự đại, bà xem thường chồng con. Bao nhiêu năm qua sở dĩ tôi ngồi không là để xem bà chứng tỏ khả năng của mình như thế nào thôi. Buồn cười quá, khờ khạo quá khi bà cho rằng tôi là một thằng chồng vô dụng không biết gì. Bây giờ thì bà nghe đây, nữ cường nhân! Bà đã thất bại rồi. Bà đang lún sâu vào con đường nợ nần.

“Trời ơi là trời!”. Mặt của bà Mỹ Liên trắng bệch, đôi môi run rẩy. “Tại sao ông ta lại biết hết vậy? Không được! Tôi không thể bị đàn áp! Tôi không thể thua cuộc. Tôi có khả năng làm lại tất cả. Ông ấy muốn hạ đo ván tôi để lập lại cương vị... thật không dễ đâu. Tôi cần phải có uy quyền! Tôi là một người đàn bà có uy quyền! Tôi không muốn các con tôi nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi và thất vọng đó”.

Bà Mỹ Liên nghiêng chặt răng hét lên:

- Nói láo! Ông nói láo! Ông Hùng! Ông muốn làm nhục tôi chứ gì? Hoàng Nhân! Hoàng Trinh! Các con đừng nghe lời của ông ấy. Mẹ của các con là một phụ nữ giỏi giang không thể nào gây chuyện nợ nần được đâu. Người cha, người chồng này đã từ lâu rồi không còn xứng đáng với chúng ta. Ông đã phản bội mẹ, xem thường gia đình khi ra ngoài bồ bịch lăng nhăng. Ông ấy là một người vô đạo đức, vô liêm sỉ!

Điều thuốc trên tay ông Hoàng Hùng chưa kịp đốt đã bị bóp nát. Ông đứng bật lên gằn giọng:

- Phải! Tôi vô đạo đức, vô liêm sỉ, tôi là người đàn ông xấu xa. Nhưng tất cả những thói hư tật xấu của tôi đều bắt nguồn từ bà mà ra. Bà đã khiến tôi trở nên như vậy. Bà có là người vợ biết yêu thương chồng hay không? Mỹ Liên! Tôi với bà kẻ xấu nhau bấy nhiêu đó đủ rồi. Hoàng Nhân và Hoàng Trinh, chúng nó đều đã lớn. Tôi tin rằng chúng nó sẽ hiểu và sẽ không chê bai người cha này.

Nói rồi, ông đến gần Hoàng Nhân đặt tay lên vai anh, bóp nhẹ:

- Tuy rằng Thảo Dung là một cô gái tốt, nhưng con không yêu thì không nên gượng ép cưới. Sau này khó mà tìm được hạnh phúc. Ba luôn đứng về phía các con bảo vệ các con. Đứa nào cần gì thì cứ nói với ba.

Ông Hoàng Hùng bỏ đi, Hoàng Trinh với theo:

- Ba! Ba đi đâu vậy?

- Ba đi đến chơi nhà mấy người bạn.

Bà Mỹ Liên nguyền dãi:

- Đi đến nhà bồ nhí thì có! Đồ đàn ông chẳng ra gì!

Hoàng Nhân thấy mẹ cứ thản nhiên với luận điệu đay nghiến chẳng muốn dừng thì trong lòng hết sức bức dọc. Đúng hơn là trong tâm tư của anh bắt đầu cảm thông với nỗi lòng của ba anh. Người phụ nữ là phải nhu hiền, người vợ là phải biết quan tâm tới chồng, tôn kính chồng, hiểu được tâm tư nguyện vọng của chồng. Còn mẹ thì chỉ thích hỗn hào lấn lướt ba, cứ nặng lời với nhau như thế thì làm sao mái ấm bình yên cho được. Hoàng Nhân thở hắt ra nói:

- Mẹ! Mẹ còn gì để nói nữa không, con về phòng đây.

Nghe Hoàng Nhân hỏi, bà Mỹ Liên ngẩng lên:

- Thôi được! Nếu con mệt thì về phòng nghỉ đi. Chiều nay đi với mẹ sang gia đình Thảo Dung. Con phải làm vui lòng Thảo Dung, có hiểu không?

- Mẹ! Không biết phải nói với mẹ bao nhiêu lần nữa đây, con không thể nghe theo lời mẹ được. Con không cưới Thảo Dung đâu!